

Wstęp

W mowie mieszkańców współczesnych wsi obserwuje się daleko idące przemiany. Nieustannie pomniejsza się zasięg użycia gwar – są one wypierane pod wpływem języka ogólnego. Badacze są zgodni, że obserwujemy współcześnie zmierzch gwar ludowych¹. O przyczynach takiego stanu rzeczy pisał m.in. Karol Dejna we wstępie do *Atlasu gwar polskich*:

Zmiany te zostały wywołane nie tylko ewolucją niektórych cech językowych, tzn. stale żywołą i powoli postępującą tendencją do upraszczania systemu językowego w toku jego przekazywania z pokolenia na pokolenie, ale także pod wpływem odrębnych warunków życia ludności wiejskiej, takich jak choćby postęp cywilizacyjny i kulturowy, upowszechnienie oświaty i czytelnictwa, zmniejszenie się izolacji wsi, oddziaływanie środków upowszechnienia kultury, zmiany natury ustrojowej, itd. Już w pierwszej, a zwłaszcza drugiej połowie naszego stulecia ich gwarę coraz częściej zaczęła zastępować uważana za lepszą i bardziej przydatną realizacja polszczyzny ogólnej².

Nieuchronne jest także odchodzenie członków najstarszego pokolenia, które posługuje się jeszcze czystą postacią gwary. Zarówno przedstawiciele pokolenia średniego, jak i najstarszego, świadomie starają się wyzbywać naleciałości dialektalnych. Skoro w 1995 r. liczbę Polaków posługujących się kodem gwarowym szacowano na 15-20% ludności kraju³, należy się spodziewać, że w ciągu ubiegłych dwudziestu lat liczba ta znacznie się pomniejszyła. Wyznaczone przez dialektologów podziały gwar także w dużej mierze tracą na aktualności – jak podają Stanisław Dubisz, Halina Karaś i Nijola Kolis:

¹ Nowowiejski B., *O przyszłości gwar ludowych* [w:] *Dialektologia: materiały pomocnicze. Konteksty socjolingwistyczne i etnolingwistyczne*, red. Skudrzyk A., Rudnicka-Fira E., Katowice 2010, s. 120.

² Dejna K., *Wstęp* [w:] *Atlas gwar polskich. Tom 1. Małopolska*, Warszawa 1998, s. 8.

³ Dubisz S., Karaś H., Kolis N., *Dialekty i gwary polskie*, Warszawa 1995, s. 41.

„W gruncie rzeczy zatem podziały terytorialne dialektów ludowych mają już w dużej mierze charakter historyczny i odnosić je należy do ich stanu sprzed 30 lat”⁴. Podsumowania zjawisk zachodzących we współczesnych gwarach dokonał również Kazimierz Ożóg:

Język wsi polskiej przeżywa ostatnio ogromne przemiany. Bardzo silnej dezintegracji zostały poddane systemy gwarowe. Konsekwentna, piękna gwara jest już dziś na wsi polskiej zjawiskiem coraz rzadszym. Dominuje obecnie odmiana mieszana, przejściowa, niejednorodna, składa się bowiem z różnych elementów. Przejście do nowych form uprawy ziemi spowodowało zanik wielu tysięcy wyrazów gwarowych. Do języka wsi dostały się masowo nowe wyrazy z uniwersalnej kultury konsumpcyjnej. Powoli zacierają się różnice między wsią a miastem⁵.

Jaka jest zatem przyszłość polskich gwar ludowych? Z pewnością w coraz większym stopniu wychodzą one z użycia, jednak proces ten nie jest przewidywalny. Zdaniem Bogusława Nowowiejskiego, zanik gwar w poszczególnych częściach naszego kraju przebiega w nierównym tempie oraz ma różny charakter. Badacz podkreśla, że następuje obecnie proces funkcjonalnej i systemowej ewolucji gwary – często nie stanowi już ona podstawowego kodu porozumiewania się w danej społeczności, ale nadal stosowana jest w wybranych sytuacjach wśród wąskiego grona użytkowników, np. w kontaktach rodzinnych czy środowiskowych. Gwary dostosowują się również do nowych warunków poprzez przejmowanie słownictwa z odmiany ogólnopolskiej oraz z rozmaitych socjolektów⁶. Z kolei Jerzy Reichan podkreśla, że na niektórych obszarach, takich jak Śląsk, Kaszuby czy Podhale, mieszkańcy doceniają wartość własnej gwary, która stanowi dla nich element tradycji i identyfikacji kulturowej – następuje tam nawet umocnienie pozycji gwary. Badacz ten przewiduje, że obecne najmłodsze pokolenie z pewnością zatraci najbardziej rażące i odbiegające od języka ogólnego właściwości gwarowe. Pozostaną jednak, często nieuświadomiane, gwarowe cechy fonetyczne, morfologiczne,

⁴ Ibidem, s. 41.

⁵ Ożóg K., *Język polskiej wsi na tle przemian współczesnej polszczyzny* [w:] *Teoretyczne, badawcze i dydaktyczne założenia dialektologii*, red. Gala S., Łódź 1998, s. 125.

⁶ Nowowiejski B., op. cit., s. 121-122.

a zwłaszcza leksykalne⁷. Zainteresowanie badaczy budzi także odmienność gwarowej normy językowej – pisał o niej m.in. Eugeniusz Pawłowski:

Nieco inaczej niż w języku ogólnym przedstawia się stabilizacja i zmienność normy gwarowej. Te obie sprzeczne tendencje językowe są o wiele silniejsze niż w wymowie „kulturalnej”: z jednej strony większy konserwatyzm (spowodowany także luźniejszym kontaktem wsi ze szkołą, z ośrodkami kulturalnymi itp.) utrudnia zmienność i powoduje większą stabilność języka, długie utrzymywanie się w gwarze licznych archaizmów (...), z drugiej ten sam luźniejszy kontakt z kulturą miejską, z utrwalonymi przez szkołę i gramatyki normami literackimi powoduje łatwiejszy rozwój starych czy nowych, rodzących się tendencji fonetycznych, powoduje owo znane dialektologom „rozchwianie” świadczące o chwiejności normy, owe liczne realizacje jednego fonemu w ustach jednej osoby⁸.

Zaobserwowane przez badacza przeciwstawne tendencje również z upływem czasu coraz silniej przekształcają postać polskich gwar.

Na tak zarysowanym tle, na pewno można zgodzić się z twierdzeniem K. Ożoga: „Język wsi polskiej na przełomie XX i XXI w. jest nadal zjawiskiem bardzo interesującym i należy podjąć szerokie badania dialektologiczne i socjolingwistyczne, aby ten fenomen dokładnie opisać”⁹.

Wydaje się zatem, że niezwykle cenne jest zebranie i opisanie gwar na terenach dotąd słabo zbadanych. Jednym z obszarów, dla którego brak jest obecnie szczegółowych badań dialektologicznych, jest tzw. pogranicze Mazowsza, które znalazło się w kręgu moich zainteresowań. Dotychczas nie powstało pełne opracowanie dialektologiczne tego terenu, być może ze względu na jego charakter pograniczny, który spowodował wytworzenie się tzw. gwary przejściowej.

⁷ Reichan J., *Gwary polskie w końcu XX w.* [w:] *Dialektologia: materiały pomocnicze. Konteksty socjolingwistyczne i etnolingwistyczne*, red. Skudrzyk A., Rudnicka-Fira E., Katowice 2010, s. 116-119.

⁸ Pawłowski E., *Problem normy językowej w gwarach ludowych i w języku ogólnonarodowym*, „Biuletyn Polskiego Towarzystwa Językoznawczego”, z. 25, Kraków 1967, s. 144-145.

⁹ Ożóg K., op. cit., s. 125.